

Vorbereiding schets 5

Schriftgedeelte

Handelingen 27

Thema

Gods werk gaat door, Paulus móet naar Rome!

Exegese

We behandelen Handelingen 27.

Het schip dat Paulus naar Rome moet brengen is in een zware storm terechtgekomen. Al veertien dagen lang is het schip praktisch onbestuurbaar, maar Paulus heeft de opvarenden mogen bemoedigen door te zeggen dat een engel hem in een visioen heeft verteld dat iedereen deze storm zal overleven. 's Nachts merken de mannen dat ze land naderen, en ze werpen daarom de ankers uit tot het dag wordt.

Vers 1-2 Paulus heeft zich op de keizer beroepen, en moet daarom naar de stad waar de keizer zetelt: Rome. 'Keizerlijke bende' was de naam van een Romeins legioen dat in Judea en Syrië gestationeerd was. Het bestond voornamelijk uit niet-Romeinse soldaten. Onder de beste omstandigheden kon de tocht van Cesarea naar Rome in vijf weken worden afgelegd. Maar in de praktijk moesten reizigers een vrachtschip opzoeken waarop ze als betalende passagier konden meereizen. Het reisgezelschap komt zo op een vrachtschip terecht dat een hele route langs de kust van het huidige Turkije gaat afleggen. Paulus wordt op de reis vergezeld door enkele metgezellen, één van hen is Aristarchus.

Vers 3 De hoofdman is Paulus goedgezind. Hij vertrouwt deze gevangene zo, dat Paulus tijdens een tussenstop in Sidon enkele vrienden op de wal mag opzoeken. Een gevangene heeft het niet breed, dus deze vrienden voorzien Paulus van wat levensonderhoud.

Vers 4-6 Het schip vaart onder Cyprus door, om zo beschermd te worden tegen de wind. Dan koerst het schip naar Myra, een stad aan de zuidkust van Turkije. Daar ligt een ander schip dat graan uit Egypte naar Rome moet brengen. Gevangenen en bewakers stappen daarom op dit schip over.

Vers 7-8 Doordat de wind tegen zit, gaat het schip maar langzaam vooruit. Daarom wordt in Knidus, nog steeds de zuidkust van Turkije, besloten om onder Kreta door te varen zodat het schip, net als bij Cyprus, minder last heeft van de wind. Met veel moeite wordt zo de havenplaats 'Schonehavens', aan de zuidkust van Kreta, bereikt.

Vers 9-10 Dan neemt Paulus het woord. Dat hij als gevangene dat zomaar kan doen, benadrukt de bijzondere positie die hij bij de hoofdman heeft. Paulus heeft zelf al veel gereisd, en

kent de gevaren van de zee. 'De vasten' horend bij de Grote Verzoendag, zijn voorbij. Dat betekent dat het begin oktober is. Vanaf dit moment tot het voorjaar is het levensgevaarlijk met een schip de zee op te gaan.

Vers 11-13 Maar de schipper denkt daar anders over. Schonehavens is als haven niet geschikt om te overwinteren. Vermoedelijk biedt de haven te weinig bescherming tegen winterse stormen. De haven aan de westkant van Kreta, Fenix, is beter geschikt. Als er een zachte zuidenwind opsteekt, zien de mannen dat als een goed teken. De hoofdman vertrouwt op de schipper, en dus vaart het schip verder.

Vers 14-17 Maar dan steekt de eerste herfststorm op. De storm Euroklydon, wat letterlijk 'noordwester' betekent, maakt het schip onbestuurbaar. Het schip wordt voorbij Klauda, een klein eilandje onder Kreta, gedreven. Daar dreigt een volgend gevaar. Het schip wordt zuidwestwaarts gedreven, en de zeelui zijn bang dat ze in Sirtis terechtkomen. Dat is een gebied vol zandbanken en ondiepten boven de kust van Afrika. Men strijkt daarom het zeil, waardoor het schip nog minder bestuurbaar wordt.

Vers 18-20 Daarnaast moet het schip ook lichter gemaakt worden. Zoveel mogelijk lading en gereedschap moeten daarom overboord. 'Met onze eigen handen' staat er, dus iedereen helpt mee. Dagenlang is de lucht zo donker dat geen zon of ster wordt gezien.

Vers 21-26 Als gevolg van de storm hebben de opvarenden weinig zin en tijd om te eten. Maar dan gaat Paulus spreken. Hij herinnert de mannen aan zijn advies om niet af te varen. Zo onderstreept hij de betrouwbaarheid van zijn woorden, ook van de woorden die hij nu gaat zeggen. Hij kan de mannen opwekken om moed te houden. Dat zijn geen loze woorden, want Paulus weet dat ze het allemaal zullen overleven. Een engel van God heeft hem dat 's nachts verzekerd. Die zekerheid ligt in het feit dat God heeft gezegd dat Paulus voor de keizer moet getuigen. En omdat Paulus daarom gered moet worden, zullen ze allemaal gered worden. En Paulus kan die belofte ook nog heel concreet invullen: het schip zal vergaan, maar de opvarenden zullen veilig op een eiland aanspoelen.

Vers 27-29 Veertien dagen zwalkt het schip rond op de Adriatische zee. Met de Adriatische zee wordt ook het stuk Middellandse zee tussen Griekenland en Italië bedoeld. Plotseling krijgen de zeelui het idee dat ze land naderen. Misschien horen ze de branding, of zien ze vogels. Ze reageren meteen en gaan de diepte peilen. De zee blijkt snel ondieper te worden, dus er lijkt inderdaad land in zicht. Maar dat betekent tegelijk ook gevaar: in het donker zie je niets, dus het schip kan zomaar op de rotsen lopen. Daarom gooien ze de ankers uit en wachten tot het dag wordt.

Vers 30-32 De zeelui, of een aantal van hen, zien hun kans. Zo dicht bij land kunnen ze een poging wagen om de reddingsboot te gebruiken. In de reddingsboot is toch niet genoeg ruimte voor iedereen, dus ze moeten nu hun kans nemen. Ze proberen de indruk te wekken dat ze met behulp van de reddingsboot de ankers aan de voorkant uit willen gooien. Maar Paulus doorziet de

list, en waarschuwt de hoofdman en zijn soldaten. Dit is niet de bedoeling! De Heere heeft beloofd dat ze allemaal gered zullen worden. Door hun actie geven de zeelui aan dat ze Paulus' woorden blijkbaar niet vertrouwen. Ze willen zichzelf maar gaan redden. Maar ze moeten leren wachten op de redding van de Heere. En daarom laat Paulus de touwen van de reddingsboot doorsnijden, zodat het bootje weg dobert. Ook de zeelui zullen door de Heere gered worden, maar dan wel samen met alle andere opvarenden!

Vers 33-34 Zo breekt de veertiende dag aan. Door de angst en de spanning hebben de opvarenden lange tijd niet gegeten. Misschien zijn de mannen zo wanhopig geworden over de afloop, dat ze geen zin meer hebben om nog te eten. Maar Paulus spreekt ze opnieuw moed in. Geen haar zal hun van het hoofd vallen. Iedereen zal dus behouden worden, hier ongevarend uitkomen. Maar voor hun redding zullen ze straks wel inspanning moeten leveren. Daarom spoort Paulus ze aan om te eten.

Vers 35-38 Zelf geeft Paulus het goede voorbeeld. Hij spreekt publiekelijk een gebed uit. Ook de anderen vatten moed en gaan eten. Omdat ze zo dicht bij het land zijn, moet er zoveel mogelijk ballast uit het schip, zodat het schip hoger komt te liggen. Nu alle opvarenden genoeg gegeten hebben, kan al het verdere voedsel overboord. Ze zullen immers snel aan land komen!

Vers 39-44 Bij daglicht zien de zeelieden aan de kust een baai, waar ze het schip naar toe proberen te loodsen. Ze snijden de ankertouwen door, en laten de ankers achter in de zee (zie de kanttekeningen). De ankers hebben ze toch niet meer nodig. Maar de poging om het schip de baai in te loodsen mislukt. Het schip strandt op een soort zandbank voor de kust en breekt in tweeën. Omdat een Romeins soldaat met zijn leven verantwoordelijk is voor zijn gevangenen, willen de soldaten alle gevangen voor de zekerheid maar doden. Maar dat betekent dat ook Paulus gedood moet worden, en dat wil de hoofdman niet. De hoofdman was Paulus eerder al vriendelijk gezind, en die vriendelijke houding is door alle gebeurtenissen in de storm alleen maar versterkt. Misschien heeft de hoofdman iets gemerkt van de goddelijke bescherming die Paulus van de Heere ontvangt. Hoe dan ook, de hoofdman verhindert de plannen van zijn soldaten. Iedereen mag proberen zijn leven te redden. Zwemmend, of drijvend op het wrakhout, weten uiteindelijk alle opvarenden het land veilig te bereiken. De Heere heeft Zijn belofte aan Paulus waargemaakt!

Geloofsleer

- H.C. 10, vraag 27. De voorzienigheid Gods

Leestips

- Uw Koninkrijk kome - L. Snoek.
- Bijbelverklaring van Matthew Henry, deel 2

Gebedspunten

- Dank voor Gods Woord
- De voortgang van het zendingswerk
- De omstandigheden van Paulus en zijn medereizigers waren angstig, kinderen kunnen zich ook in allerlei moeilijke omstandigheden bevinden (bekend of onbekend), bid om geloof en vertrouwen.

Psalm- en liedlijst

Maak een keuze uit de volgende psalmen en liederen:

Psalmen	91:1 en 5	Hij, die op Gods bescherming wacht
	93:1 en 3	De Heer' regeert;
	107:12-16	Zij, die de zee bevaren
	116:1-5	God heb ik lief

Liederen	MDK	Heer', wat wilt Gij dat ik doe?
	MDK	'k Stel mijn vertrouwen
	ZB	Als g'in nood gezeten
	ZB	Blijf bij mij Heer'
	ZB	Stilte over alle landen
	ZB	U bent mijn schuilplaats Heer'
	UAM	Wat de toekomst brengen moge

Verwerken = leren

1 Petrus 3 : 15

Heiligt God de Heere in uw harten, en zijt altijd bereid tot verantwoording aan een iegelijk die u rekenschap afeist van de hoop die in u is, met zachtmoedigheid en vreze.

- Zeg de tekst in eigen woorden.
- Wat betekent 'heiligt God'? (geef Hem lof en eer)
- Wie kan je rekenschap vragen?
- Welke hoop zou hier bedoeld worden?

Repeteer de tekst met elkaar.

Introductie op de vertelling

Bespreek met de kinderen wat er aan deze zeereis vooraf ging.

Paulus gaat naar Jeruzalem om daar het Pinksterfeest te vieren. Hij wordt er van beschuldigd dat hij Grieken (heidenen) in de tempel heeft gebracht. Daarom wordt hij gevangen genomen.

Men geselt hem niet, omdat hij een Romein is. Paulus wordt naar Caesaréa gebracht. Daar moet hij voor stadhouder Felix verschijnen. De stadhouder stelt vast dat hij onschuldig is, maar

stadhouder Felix is bang voor de Joden en daarom laat hij Paulus gevangen houden. Als Paulus nog gevangen zit, komt er een nieuwe stadhouder: Festus.

Paulus beroept zich op de keizer, omdat hij geen eerlijk proces kan krijgen als de stadhouder de Joden te vriend wil houden. Paulus moet naar Rome om door de keizer verhoord te worden en hem het Evangelie te brengen.